RADU SERGIU RUBA
ILUZIA CONTINUA
poeme
EDITURA CARTEA ROMÂNEASCĂ
1988

Deasupra ninsorii

De orice nouă femeie
mă bucur prostește ca de prima zăpadă
dau să mă joc cu ea
albă
s-o topesc pe buze încă din aer
în timp ce luna se migdalează încet
deasupra ninsorii.

Doi pe bicicletă
Amîndoi cu tandemul ea în faţă
eu pe şaua din spate
în josul Pantelimonului
către insule
să ştie cartierul de coama roşcată în vînt
şi ochii negri ai Mirandei
cea mai bună metodă de tăiat aerul.
Rulăm corect
să priceapă şi nea Zuză de la bloc
dar el tremurător
se ţine de tot ce are:
Doi pe-o bicicletă!
zău că doi!
da, de ce e fata prima ?

Autobuze, motorete, tramvaie
nu c-ar încetini în dreptul nostru
dar viteza lor filează discret.
La fel terasa berăriei:
îşi păstrează locul de cînd lumea
numai că la trecerea noastră
se ridică pe vîrfuri de la mese.

Bate către mine vîntul de pe buzele Mirandei
cu împărţirea traficului în bărbaţi şi femei
cu prevestirea peisajului.
Afară din oraş mă simt minunat
căci nu prin cîmpie pedalez
ci prin curentul vorbirii ei
cu flori de arbust galbene
bulgări singurateci
dungi
creneluri de benzinării
părţi drepte şi stingi
şi oglinzi de apă
cu singure deasupra flotoarele năvoadelor
albe
mingi de lumină
pînă departe.

Trei cîntece într-unui singur

Ne plimbăm pe străzi.
Intrăm în cîte o curte necunoscută
cu sentimentul că începem o nouă lectură.
Plin e cartierul de cărţile noastre abandonate.

In faţa celor douăzeci de ani ai ei
pot să vorbesc despre orice.
Repetă întruna: Interesant! Ce interesant!
Şi îndrăzneşte: Dar tu... cum ?...
Reiau povestea cu franceza mea
predată la şcoala prin care
asemenea mie mişună cu precizie orbii
duşi pe ascuns de strălucirea bolţilor planetare.
Ştiu că mă priveşte
că mă compară cu ce a văzut ea într-un film.
Va rămîne lîngă mine
cîtă vreme va mai crede că am mister
că sînt altfel.
Apoi va invoca tradiţia familiei
va vorbi despre părinţii
care nici n-ar putea să-şi închipuie
iar prietenii comuni
o vor reîntîlni în telecabină
căţărată pe alţi genunchi.

Acum mă întreabă
dac-am cîntat vreodată într-o farfară
dacă îmi plac potcoavele că ei îi plac
dacă am s-o-nşel cu una cu M.
Rostesc numele unei alte iubite din închipuire
şi înţeleg că trebuie să mă dau la o parte
ca ea să-i tragă una cu poşeta.

Omul invizibil

Alt an încheiat.
Nu le mai cer prietenilor
să-mi descrie femeile care-mi plac.
Mă mulţumesc să miroasă plăcut
şi să nu fie prea grase.
Sînt cum se zice o fantă
prin care se zăresc privilegii din spatele meu
cotidiene
pe scurt un cer înnorat.
Sub cer, pălării. Stropitori. Instituţii.
Burse universitare.
Dacă n-aş exista
m-ar înlocui cu o maşina
un creier electronic antropomorf
programat puţin debil
ca să dea iluzia vieţii.
Dumnealui ar fi fericit.
Ar da din beculeţe
ar mai piui din tubuleţe
m-ar aproxima cum ar putea
pînă la vîslă în loc de lopată
pînă la *cuisine* în loc de *cousine.*
Problema transparenţei nu s-ar pune.
Acum insă se vede în spatele meu
mulţime de prieteni şi gesturi
cu toţii explicîndu-mi-o pe Dorabelle
apoi animalele însoţitoare ale acestui limbaj
imprecise dar agile
iar între oraşe
întinse sfori
pe care se usucă formele corpului
plus informaţii despre peisaj
disparate
adunîndu-se cu greu laolaltă
(sumară ikebana cartierului)

anii trec
iar pe cerul gol
singur fuselajul aventurii.

Spaţiatorul

Asta este.
Sîntem aici cu toţii
la restaurarea vedeniei
care ducînd mortar
care p-aiurea
care consătean cu primii doi.
Degeaba se sperie unii
degeaba se ceartă...
Preotul e o convenţie
luminile de asemenea
părinţii vin şi trec
surorile au fost abolite
la fel şi iubitele
există numai verişoare
uşor fardate
ba dinspre familie
ba dinspre societate.
Flirtul cu ele n-are sfîrşit.
Şi bine fac ele ceea ce fac
administrând răsfăţurile noastre
cu tact şi pricepere...
Degeaba dau unii în darul beţiei
alţii-ntr-al imaginaţiei
direct la maşină
pînă la vîrsta asta
cu degetele tot pe spaţiator
amînînd mereu clipa startului.
Degeaba.
Piramida oricum se înalţă
în ritmul cîntecelor populare
ce ne fac munca foarte uşoară.

29 februarie — jurnal

Frumoase anotimpuri.
De îndrăgostit
eram îndrăgostit de actriţele de la radio
şi mă uitam fermecat la cutie
la luminiţa verde de strecurat pe degetele fetelor
în chip de inel de logodnă.
Într-un caiet secret
transcriam toate buletinele meteo
iar capul meu se culca în direcţia în care
glasurile lor îndrumau ninsoarea şi vîntul.
Duioase anotimpuri.
De pionier
mă făcusem pionier
sub steag
singur
unde nimenea nu mă băga în seamă
căci adunarea se uita după nişte cuvinte
ce veneau asupra ei
rînduind-o în bănci
în şcoală şi-n afara şcolii
maturizînd-o fără încetare.
Şi dintr-o dată se cînta cu trompeta
drept în faţa minţii mele
mîna mea saluta
ca lucrurile să reintre în normal
ea saluta iar ele reintrau

pînă seara
cînd tot detaşamentul făcea din cap către dreapta
făcea şi spre stînga.
Şi toţi mă părăseau.
Mie
anotimpul mi se aşeza mai ales pe urechi
şi cu palma mă bătea uşor peste priviri.
Ştia el ce ştia
pînă şi minutul în care roşeam
în faţa emisiunii
în aşteptarea celor şase semnale
şi mă lăsa acolo
să visez ora exactă.

Fluturii din Baskervilîe

Nunta merge înainte şi fără mireasă.
Locul este ocupat de o păpuşă
din cele expediate de instituţie
celibatarilor înrăiţi
cu ocazia marilor aluzii
cu ocazia anului nou —
cadouri.
Ea ţine în mină o floare a plăcerilor
înmiresmată şi n-am cuvinte
care alimentează buna-dispoziţie generală
văl
să nu se rupă
de pe feţele de cetăţeni.
Cetăţenii care participă aici
muncesc la întreprinderi din cartier
şi alcătuiesc
prin felul aşezării la mese
un aranjament floral:
Mamă-fiu-nepoată-unchi.
Mamă-fiică-dadă-tată.
Mamă-tată.
Că nimeni nu se uită la păpuşă
mulţumindu-se cu efluviile iasomiei sale
asta n-ar fi nimic
dar să mi-i vezi în dansul miresei
cum se învîrt în jurul prejudecăţii
care repet
nu există
cum pocnesc din pinteni
iar alţii din degete.
Orchestra se lasă acordată
în funcţie de ritmul unui astfel de cuplu
şi cîntă Vag
pentru ca lacuna să nu fie călcată pe picior.
Timp în care mirele fabulează intens
fabulează căci dacă nici el nu va umple golul
atunci cine ?
Mireasa trebuie să emane cumva dintr-însul
şi chiar aşa se întîmplă
dar la cîţiva metri deasupra solului
unde ea se lasă iubită de la distanţă
precum în cuşcă un animal
de toată lumea.
împarte în dreapta şi-n stînga din lunile sale de miere.
Buze linse încearcă să reia conversaţia.
Abia acum rupe ea din gratiile propriei frumuseţi
şi le înfige în păr
şi spune:
eu sînt.

Apoi anonimatul din spatele conjungarii.
Apune soarele ca şi cum aş susţine că am cinci ani.
Cele două soacre nedespărţite
unite prin suferinţă
aduc de departe cu o stea dublă:
podoabe. Rotaţie. Raze.
Soacra mică îşi ţine razele strînse pe lingă corp
în semn de ispăşire.
Apare naşul de parcă s-ar lumina de echinoctiu:
— Dragi copii !...
Şi-ndată se porneşte să mi-i organizeze pe toţi
pe mai multe rînduri
falangă imbatabilă în vederea lecturii:
— După mine !
— „C'etait â Megara, faubourg de Carthage,
dans Ies jardins d'Hamilcar"...
— Nu e bine !
—„C'etait â Megara"...
Şi oastea lucrează
trei zile şi trei nopţi
la aceeaşi frază.

Vacanţa

Toate iubirile mele ex cathedra
oră de oră ridicate la răspuns
ţinute numai în aluzii
că geană nu au cum să pună pe geană la lecţie
toate aceste fete fragile
mă dau acum în cărţi
să-mi nimerească temperamentul şi pe hîrtie
deşi în cărţi nu mă arăt
mare minune
că doar fac parte din terapia lor
de o viaţă.

Vorbesc destul de tare între ele:
dacă nici de ghindă nu apare
înseamnă că e la teză
supraveghează
se-ndrăgosteşte de propria-i corijentă
se chinuie.

Nu mă aleg deloc la suprafaţă.
C-o lopăţică adună spuma pasenţelor
una din ele ivită ca din întîmplare
să-i fac cuvinte la cîntec.
E cea mai mică dintre toate
fac prezenţa
o felicit că e blondă
le rezem una de alta
pe ea şi o chitară mai veche
obligîndu-le la şoapta unui fel de la-la-la
ca-n erotismul orbilor
unde nimic nu există
afară de mişcarea din buze.

Îmi spăl în continuare elevii
ea cu-alte cuvinte nu există
şi mestec anume pentru forma gurii ei
fraza cu care educ anual
promoţie de liceene după promoţie
o mestec şi o las să înceapă:
Să-mbătrîniţi în faţa mea ? Zăpăcitelor...

O zi petrecută în corpul meu

Seară fumurie.
Fumurie ca şi cum aş pretinde
că sînt gata să mă las de toate apucăturile.
Aşa că îmi fac de lucru cu auzitul
dar nu se aude nimic
afară de acordeonul care-nsoţeşte de obicei
mirosul de peşte prăjit
al acestui fir de cartier.
Întorc aşadar spatele măruntelor răsărituri
şi mă las uşor către amurg.
Tot pe funia asta a urcat în pod şi bunicul
să se uite pe tot cerul
dacă mai au de gînd să vină.

I
Amurgul ca amurgul:
plin de insecte desperecheate.
Femeia Tereza cu poala rochiei
lustruieşte o prună
aşteptând ca cineva să i-o ratifice.
Bărbatul Dumitru constată un lucru
apoi mai constată unul
lucrurile sale se amestecă
şi dau dorinţa de a sta picior peste picior.
Studenta serală toceşte
mai bine zis
atîta îmi tot tricotează un pulover
că silueta mea cea reală
îi intră bine în cap
ea dă să-mi treacă andreaua prin bust
cineva din mine ridică un steguleţ alb
mîinile studenţeşti încep să plutească
pe chiar această oglindă din cadă.
E ora la care cerul se umple de pete.
Vine nepotul Călin să laude ficusul.
Deasupra lui contează numai vrăbiile de la bloc.
Femeia Tereza predă
mai precis prin contact direct transmite optimismul
iar cu progeniturile ei care
vopsesc popota pe dinăuntru
ce să mai facem ?
Mai umblă şi o veste
că bărbatul Dumitru cum stă şi se uită
are un aer de lemn...
Studenta se uită şi ea
cum umbra serală îi cade
tot mai departe de trup
iubirile ei zice-se întîmplătoare
aduc cu pierderile de lumină
toamna.

II
În amiaza fierbinte faci tu ce faci
că scrisul îţi cade tot pe faţa de masă.
Dai să ne citeşti din tine
dar noi cîntăm după ce se mai aude pe la radio
îţi dăm adică ora exactă
tu însă scoţi un ceas personal cu timp în el
îţi arătăm şi noi timpurile noastre
le punem faţă în faţă
şi am duce-o tot aşa
noroc că tu ţii neapărat la fraza cu legea morală

dar tot degeaba
nu-i nici o femeie pe aici să facă idol din tine
ce contează
i-ai citi aşa toată viaţa
numai să ştii că mişcă în tăcere
cum aprobi şi tu din cap
toate miresele.

III
Sînt teatral şi cînd sînt singur.
Îmi duc ceasul de mînă la nas
cu aerul că-mi dirijez colocatarii de bloc
într-un picior prin pătrăţelele şotronului
ba acum la micul dejun înconjur ceaiul
pînă mi se face mie în cap
conturul unei plantaţii de ceai.
Triunghiurile de brînză — altă geometrie.
Mă produc în faţa lor ca înaintea stîncilor de creta.
Bineînţeles că iubita stă pregătită
şi apasă acolo apasă la maşina de făcut valuri
pe butoane şi-i dă mîna să zică:
Fă-mi-o pe aia cu florile !
Bagă şi versul cu rînduneaua !
Da' pune-l şi pe filozof !
Cum care ?
Ăla dragă
de nu te lasă de două ori în rîu la el !
Aşa. Bravo !
Acum poţi să-i dai cu marea.
Şi-i dau:
marea ca patrie din poză
unde îşi pune ea pielea să strălucească la un semn
îmboldind-o mai mult cu degetul decît cu vorba
valurile
cu iubita înotătoare tăindu-le
şi tîrînd salteaua
iar eu în picioare
abia ţinîndu-mă pe bulele de aer
şi-n urma noastră siajul adine şi cald
că-ndată se organizează acolo şcoli pentru handicapaţi
cu copii
care funcţionează
mai pun şi eu o lalea
colo o iarbă
pe cancelarie cocostîrci
mai la vale muncitori
tulpini
multe tulpini de specialitate
iar în mijloc munca
înălţîndu-se o clipă
şi dînd drumul la raze.

IV
Noapte şi nimic mai mult.
Frica ta şi frica lui să facă orice
numai să nu se-atingă între ele.
Tu ştii că el te caută.
Rătăceşte acum dincolo de calea ferată
fostul tău profesor de logică din liceu
de cincisprezece ani urmărindu-te
să-ţi strice media
şi drept în faţa ta peste timp
acelaşi şi continuu
zumzetul lui de contor.
Nimic mai paralel ca beţele ţambalului

dovadă şi trenul mînat de taraf
profesorul trece linia trenului
te bănuieşte în tot ce te-ar putea simula
dă cu piciorul în boschete
scutură trunchiurile colegilor
orele care-l premerg
îţi umblă deja pe claviatură
ai şi tu răspunsul pregătit la tine sub piele
refuzi totuşi să-l ţinteşti direct de sub haină
îi vorbeşti cu cealaltă voce
trage deci universitatea din tine
două-trei focuri
dar nu-l nimereşte.
Mai ai timp să bîigui:
Ceea ce este... şi... este...
Fricile voastre faţă în faţă
abia de se ating.
Stau să se miroasă îndelung
şi-şi scot liniştite ochii.

V
La ieşirea către seara de marţi
mă strecor în cadă în apa fierbinte
care curge ca de obicei
de luni către sfîrşitul săptămînii
şi păstrează de pe acum forma corpului ei
pentru baia din seara de miercuri.
Îmbrăţişez golul acela
sărbătorindu-mi astfel dezinhibarea
la treizeci şi ceva de ani
şi pîlpîi des din mîini ca veselia surdo-mutului
ba la ideile mai grele pocnesc şi din degete
să fac atente spiritele inferioare:
Dezinhibare !
De o mie de ori dezinhibare!
Şi abureşte din plin banchetul nostru
unul al uitării generale
facem adică baie cu toţii laolaltă
unii luni alţii vineri
dar în acelaşi vas
ţinîndu-ne reciproc în braţe tiparele de aer
plouă peste întregul depozit
şi avioanele alea tot aterizează
dar undeva între vineri şi luni
experţii lor coboară şi constată case
găini
reuniuni de dans şi bufet
serbări foliculinice
străzi ca la tot omul
şi cîntă cu toţii ca dracu
să spargă măcar liniştea farsei
îl zgîlţîim şi noi pe expertul nostru
trezindu-l şi mînîndu-l să explice
pe cer
unde se leagănă şi abureşte
cada noastră comună
întorcîndu-se încet la ai săi.

11 aprilie — jurnal

Prin nimic nu mă deosebesc de alţii.
La fel fac şi eu:
ies în uşa blocului
între degete cu diploma asta lucioasă
universitară

şi aştept liniştit miracolul.
Uneori ţin cartonul fin între dinţi
şi suflu în el ca-n solzul de peşte.
Se face atunci un cîntecel
la care se deschid toate ferestrele.
Se desfac ca nişte petale
iar miresmele blocurilor din jur
plutesc o vreme peste cartier.
Aştept
şi trimit din cînd în cînd cîte
un copil pînă la colţ
să-mi spună dacă se vede ceva.
Alteori adun copiii de la scara A
şi le explic pe degete
asemănările cu scara B.
Ei aleargă îndată să caute acea fabuloasă scară.
Unii o mai caută şi azi.
De cele mai multe ori însă
îmi pregătesc în gînd pentru a doua zi lecţiile
pe care nu le mai predau
şi-nchid în mine noua disciplină
o ţin acolo pentru totdeauna.

Iluzia comică

E de ajuns o seară în care personajele să se numească
el, ea, ei, ele
pentru ca toate cele o sută optzeci de minute rătăcitoare
să se adune în conul de umbră al sălii
cu geamul afumat deasupra nasului
instruindu-şi capetele să caute un soare
învîrtindu-le şi exagerînd...

El
să exagereze despre sine
în expresul acela care se ratează
cu fiecare staţie măruntă cu ziduri
pe care o dungă redă imprecis amintirea vagoanelor
El — în compartimentul de clasa întîi —
să probeze inteligenţă
bondoc
în întrebări precum:
Oare ? Chiar aşa ? Credeţi ?
şi uite aşa
îmbrăcat special împotriva sosirii lui Quetzalkoatl
să ticăie de la sine
în trenul care taie cîmpia din toate direcţiile
paste poduri din ce în ce mai rare
El aşteptînd ratarea finală
şi minţind ca-n „Azilul de noapte"
de mila voastră... lua-v-ar dracu !

Ea
frumoasă să-nnebunească
fostă liceana
un rebut educaţional de-al meu
să nu priceapă nimic
necum să mai degenereze în lecturi.
Destul că există pilindu-şi unghiile
şi că amurgul se filtrează prin ninsoarea piliturii.
Astfel să-şi aştepte Ea ziua de naştere
în jur odaia să se repete pe sine
vîntul să răvăşească geometria
Ea distrată la foşnetul copacilor

miercurea aceea să se umfle peste periferii
peste baraje îndepărtate
ziua ei de naştere să nu mai vină.
Ea agitîndu-se zadarnic
să-şi izbească occipitalul de aniversarea dinainte
greoaie să-i cadă umbra peste umerii adunaţi la petrecere
şi aşa s-o găsim noi
necarismatică
mai mult privind în gol decît nevăzînd nimic
mai mult nevăzînd nimic decît temîndu-se de pustiu.
Mai.

Ei
să afecteze erudiţie
ghicind bunăoară de la distanţă pe nume
stelele de pe cer adunate cu studenţii.
Să nu fie prea numeroşi
numărul lor să ţină cam cît un taburet expus în fereastră
dar
indiferent de ce i se întîmplă navei
ei să continue mai întîi de pe punte
curînd de pe parapete
apoi de prin cutele velaturii
pînă la urmă din vîrful catargului
să continue să predea greaca şi latina
chiar şi în faţa celor două
cincisprezece lei fiecare
la suburbie
ţigănci gemene
Pupa şi Prora.
Ele
mamifere ale raţiunii
să se lovească sonor de cărţile noastre încă nescrise
prin oraşe îndepărtate
antice
de unde vine scrisul asupra noastră.
Oraşele să-şi crească în linişte tufişurile
ploaia să se cearnă egal printre probele bacalaureatului
distanţîndu-le
norii să pară nori
şi-n timp ce Ele îşi fac plimbarea de absolvire
să se vadă clar
printre oglinjoare, pudriere, meditaţii pentru bani, repetiţii
clar să se vadă şamanismul lor cu mai multe capete
descîntînd fără-ncetare
cu disperarea ultimei şanse
ca doisprezece corijenţi deodată
la tot atîtea corijente diferite.
Cortina să nu cadă.
Nimeni să nu moară.
Seara să se încheie afară din oraş
în plină iarbă
unde se ştie că vechiul closet de lemn
va muri într-o bună zi
aşa cum este
pe dinăuntru tot o scrisoare de amor
roasă de ploi
muiată de dezgheţuri
ninsă
rămasă neexpediată
adresată nimănui
scrisă de El Ei
de Ea Lui
cea mai frumoasă din lume
cu filele cumva în aer

desfăcîndu-se de laolaltă
acum
înaintea nopţii străpunse doar de fire telegrafice
sub zgomotul atît de cunoscut pornit de departe
cu care se trînteşte asupra noastră
definitivă
Poarta Levantului.

Lecţia

Dacă nu se poate altfel
măcar atît şi tot e bine.
Îi inventez deci pe toţi
pe măsură ce le vorbesc.
Unii încă de acum stau cu mîinile pe sus
în sensul că ei ştiu
numai că trec peste ştiinţa lor
mă plimb printre bănci
explicîndu-le că ar putea să vină
o boală a hîrtiei
cînd toate cărţile se vor preface în spumă
pe unde le va prinde agonia
pe scări
prin grădini
aşa că vom avea de învăţat totul
pe dinafară.

Mai ales fiecare va avea de memorat
tot ce a spus pînă atunci
urmînd să susţină examene
în semn c-a înţeles ce a spus
şi trebuind să ia acele examene
ca mai departe
să poată vorbi şi despre altceva.
Le interzic să ia notiţe
obligîndu-i să reţină de pe-acum
şi continui cu amănuntele corpului nostru
pe care nu le vom cunoaşte
decît ascultîndu-ne muzica interioară
oprindu-ne pentru asta oriunde ne-am găsi
în plină stradă
în timpul dansului
oprindu-se chiar şi fetele
aşa prostite cum arată
atunci cînd nu dansează...
Unii nu cred nimic.
Destui deja visează mult prea mult.
Ies mîinile lor pe bănci
ca nişte foci căţărătoare pe banchize.
Le inventez şi alte înrudiri
numai s-ajung să cred că mă ascultă
căci de-nţeles
nu ştiu ce ar putea să înţeleagă.
Deşi ei de fapt mă urmăresc
ros cum par în coate şi-n genunchi
de acea iluzie a acţiunii.
Asta îi mai linişteşte.
O boală a hîrtiei — le spun —
în urma căreia vor rămîne pe jos
mormane de cristale apoase
irizîndu-ne chiar şi pe noi
risipindu-ne...
La care fetele devin atente.
Devin vag ireale.
Genele lor iată

nu că ar fi de raze
dar sînt atît de lungi
că nu am cum să le culeg cu mîna
Ele însă pot să mi le-aşeze în palmă.
Uşoare sînt precum cerul.
Le răsfir îndelung
cernînd încet privirile spre verde...
Una din fete se ridică
ceilalţi îngheaţă de spaimă
trimit tîrîş pe unul dintre ei
să vadă de aproape ce vrea aia
care e calmă
dreaptă
buzele-i freamătă
va spune desigur ceva
e zveltă
limpede
tace
buzele ei fără gust
deci fără Dumnezeu
e singură
tace
înaltă
frumoasă
verde
înlemnită în poziţia din care
contribuie ea cel mai mult
la cultură.

Startul expediţiei

Şorţul şi gospodina lui citesc din Radu S. Ruba
asta înseamnă că podelele se spală singure
casa vreau să spun şi curtea
se tot răstoarnă în văzduh.
Valuri de lapte venite
ce importanţă mai are de unde
dau instincte de oglindă lemnului
odăile toate le găseşti înmiresmîndu-se
de la un rosmarin public
care din mai pînă-n octombrie curge continuu
e vară şi spuma conversaţiei noastre
o mină de nori cumulus
se sparge în cercuri ca apa.
Cititoarea atinge momentul cu norii
ferestrele se lustruiesc mai tare
iar umbra mea îndepărtată
începe brusc să predea lecţia
„Vaquer aux soins du menage"
Ruba măcar se trezeşte gata citit.
Dar eu la razele podelelor
ce altceva să fac
decît să-mi evoc iubitele imaginare
nedescurcîndu-mă cu naturile mai libertine
chemîndu-i şi pe alţii
Ruba se topeşte în zare
cu muncile lui aparente
aproape de zăpezile veşnice
eu în schimb în curtea noastră
trebuie să fac pe pierdutul
verigă cel puţin să par
de legătură
între găina Brahmaputhra şi găina Rhode Island
pe hărţile cerului.

Biblioteca rulantă

Biblioteca rulantă prin cartier
frînează brusc în faţa mea
portierele se deschid larg:
Poftiţi ! Urcaţi !
Ea se ştie citită.
Urechi la fiecare pagină
o ajută într-o cultură a iluziei
să ţină locul căruţelor cu verze de Bruxelles
dar ea se ştie citită.
Mă îmbie c-un volum necunoscut
o cărămidă
cu nume de femeie
intraductibil
la care ar fi ajuns universul
pe motiv că există.
N-am citit încă toate cărţile din lume
ca să mă pot apuca de aceasta.
O dau la o parte deşi e clar
că şi singură va continua în versuri să taie capete
să pună foc rugurilor
încît biblioteca pe roţi va porni instinctiv
să înconjoare cimitirul.
Aş putea s-o opresc dar mai încolo
către iarnă
pîrlind porcul în intersecţie
sau să abat cruzimile cărţii
asupra unei baghete de ţinut rîndul ca la hartă.
Dar roţile bibliotecii patinează pe loc
în lipsa unui cititor la bord care s-o pună în mişcare
prin simpla răsfoire a colecţiilor
patinează de vreme ce copiii aiuriţi
culeşi de prin cartier
amăgiţi cu plimbarea
stau în cap şi în fund
pe ediţii de lux din „Originile sistemului solar".
Ridic dintre ei şefi de clasă
la întîmplare
numai să aibă cine să se rotească în jurul soarelui
în numele altora
cine să atragă atenţia străzii
pînă fur eu volumul în cauză
şi biblioteca se ia după mine.
Cu fiecare meridian traversat
altă carte de călătorii necitită.

O alergare în sac

Căci alerg
de la mătuşa Margherita
la mătuşa Margherita.
Nu prima... cealaltă
blondă şi strictă
nedespărţită în podul mănuşii
de o cravaşa de răchită.
Îşi croieşte mereu cele două animale favorite
care se tot devoră între ele
ale timpului
să le despartă.
Ba mai dă şi cu clepsidra după mine.
O clipă animalele devin egale.
Tencuiala zboară cit colo.

De acum să stau cică locului
şi să maschez o rană a materiei.
S-accept în sfîrşit că sînt ceea ce sînt:
o istorie legănătoare mărginită de urechi.
Intre pavilioane
ca pîlc de trestii
să foşnesc.
Un demachiant la faţa locului ca soarele
să abolească orice figură.
Singur să fiu pudrîndu-mi la răgazuri
mimica aceea de punct fix
formal chelind
dar pe ascuns
chibiţînd fanatic trecerea timpului.
O iau din loc către mătuşa Margherita.
Nu cealaltă... prima !
înaltă, uscăţivă, generoasă
defenestrată de un ochi.
Se tot înalţă la cer
şi tot coboară asupra oraşului
în chip de ploaie cu broaşte.
O minune de femeie !
Cum mă vede
cum îmi iese înainte c-un periscop
ca să mă tragă în adîncuri.
Şi mă fixează semn de carte incoruptibil
în plină debandadă a vedeniilor
să păzesc pînă la moarte buna geometrie:
femeile să nu mai sfîrşească în peşti
casele în cuburi
mortul în hieroglifă
dinele în Constelaţie a Cîinelui
eu însumi în vreun truc al nepotismului.
M-ar părui pentru tot ce nu poate fi arătat cu degetul
pentru tot ce nu aduce cu cearceaful miresei.
E mult mai indiscretă decît cealaltă.
Vine din direcţia ei un miros
care ţine cartea pe verticală
cu filele uşor depărtate
ca pe un fel de perie de lux
peste care lunecînd
se lustruieşte lumina menajeră.
Veghez chiar în mijloc iar lectura mea către dreapta
şi lectura minată către stînga
aproape că mă rup în bucăţi.
S-ar spune că rămîn ţintuit locului
dar în realitate alerg în susul peliculei
cu o viteză egală cu cea a derulării.
Alerg pînă ce cad istovit
pe primele trepte ieşite în cale
grămadă peste clapele maşinii de scris.
Braţele literelor bat cu disperare aerul.
O figură geometrică înecîndu-se.
Curînd înfăşurată în tuşul panglicii.
Curînd depusă pe cel mai apropiat ţărm.

Fereastra de miercuri

La fereastra de miercuri
capul primei iubite
poartă deja urechile celei de-a treia
cum se întîmplă uneori
să numeşti pisica într-un fel dimineaţa
într-alt fel la amiază
ca seara să o poţi numi uşor langustă.

Să-i desprind totuşi adevărata-nfăţişare
din noianul de lecturi
aruncînd peste bord toate cărţile ratate...

Dar atît de mulţi care scriu
atît de puţini care citesc
că diferenţa dintre ei
face cit incendiul din Alexandria.

Lovesc una de alta jumătăţile dicţionarului
cea europeană şi cea ne
dar nourașii de praf
refuză să-i mai recompună chipul.

Iau alt volum ilustru
pe masa din bucătărie
spărgîndu-1 ca pe vremuri
cu pumnul.

Trei sau patru vînătăi pe mîini
mă sperie din cale afară.
Să cad mai bine cu degetul
pe neaşteptate
asupra unui rînd:
Bibliomanţie !
Adevărul!
Cind privirile grăbite într-acolo
se-atacă între ele ca doi şerpi furioşi
departe
tot mai departe de locui revelaţiei.

La farmecul dimineţii

Sosit de la petrecere
unde am înfuriat pe toată lumea
susţinînd că există domnule
să nu mi se spună mie că nu există
abia sosit
mă strecor în bibliotecă
o carte să deschid
să mă confirme.

Tu pe jumătate adormită
pusă pe fluier de imaginaţia timidului
depeni înainte
îţi depeni ieşirea din valuri
cult al perfecţiunii oprit pe ţărm.

Eu
om de paie pus acolo
să mascheze trecerea timpului
mai întorc o filă.
Răsfoiesc.
Aşa să mă surprindă pictura academică
stivuind tăbliţe de argilă.

Are biblioteca asta arsă
un zornăit continuu
turuie despre orice
pînă-ţi desface genele
şi-ţi spicuieşte limpezirea.

Tu cufunzi de-acum în lumina mai mare

Un trup care dislocă
tot ce ai pe lume mai imaginar...
adolescenţa prin urmare irizează
la văpaia argilei din cărţi
arse încă o dată.

Că n-o să ajungeţi voi
cu aşa cărămizi pînă la cer !
O să vi se amestece lecturile !
Năruire cu faţa în text înainte chiar de asfinţit !

Mă dau doi paşi înapoi
să mi se vadă bine
mîinile ridicate
pline de pămînt.
Poet şi noi — pledez — în lipsa eroismului !
Să vă descriu un vers
calul este atunci cînd
cu patru picioare
pe cîmp sau pe drum
potcovite
si-nvîrti biciul.

Călătoria

Cum mă desprind eu din pînza netedă a familiei
fac din mine un personaj
numai bun de plimbat pe sub nasul curioşilor
aleg un rol ţipător
şi silabisesc: i den ti fi ca re.
Capul pe umeri se ţine drept
ca o ispravă personală
răsfoit cum este din copertă-n copertă
fără să fi dat de-nţeles mare lucru.
Cărţile pline de glume — gîndesc —
mai fericite decît cele filozofice...
să modelez în plastilină această idee !
O vorbă goală
ceva ca Marea Ploilor pe lună
prin care mergi şi tot mergi...
Picioarele şovăitoare ale orbilor ?
Mai bine zis ochii
legănîndu-se ca doi beţivi
dar nimerind pînă la urmă
un centru al întinderii de zăpadă
în toate părţile tîrît de săniile trase de cîini.
Omul condus de un animal.
Problema cîinelui.
Două fiinţe care duc pe umeri
o linie bine întinsă
calcă totuşi în acelaşi pas.
Simte şi orbul obstacolele din mersul cîinelui.
Geografie.
Atît de frugală
împărţită egal între creierele lor obosite.

27 iulie — jurnal

M-a luat fără voie să mă facă artist.
Ştia dumneaei despre mine
lucruri care mie îmi scăpau.
M-a dus la o altă persoană feminină
obligîndu-mă să-i pun mîna pe bărbie
să mă cutremur şi să am viziuni.

Cînd ne-am despărţit
mi-a propus să rămînem prieteni.
Am rămas.
Ne facem vizite.
Ştiu uneori că e acasă
şi formez numărul ei.
Îi place să privească ore în şir aparatul
cum se-nfioană la insistenţa soneriei.
Păstra într-o vreme tastele maşinii de scris
mînjite de sosul de pe degete
de vreme ce
de cum avea o ficţiune
sărea să o noteze orice-ar fi.
Acum se aşază tot mai decorativ
între canapea şi fotoliu
între bibliotecă şi tocul uşii
ca umbra feţei sale
să-armonizeze luminozitatea încăperii.
E singură.
Ziua ei onomastică o găseşte tot singură.
Ştiu că va minţi, aşa că-i dau telefon.
Minte.
O ameninţ c-am s-o trec într-o carte.
„N-ai decît!
Ce importanţă are ?
Se crede că răul din cărţi e pură ficţiune.
Degeaba se scrie despre tot ce există."
Bine.
Rămînem prieteni.
Mă ţin după ea pe străzi
de la distanţă
dus în neştire de picioarele-i lungi
o urmăresc cum se împacă ea cu situaţia
zi de zi
cum dispare-n uluirea generală.

Nu înţeleg ce mi se-ntîmplă

Anii mei subţiaţi
anii mei în scădere
nimeni să-mi asiste refluxul
mai întîi rămîn pe cer verighete
chelii şi grade didactice
dă cu lumina ei o stea prin ele
şi aerul se vede astfel cu un portret din partea mea
dar nu-mi întorc capul.

Trec prin propria mea nuntă
trag o clipă cu urechea la vîrtej
se dansează îndrăcit cearceaful
alb cu roşu desfăşurat pe firmament
răsare cu paharul în mînă şi unchiul
să epateze mireasa tîrînd-o în logica lui
şi arătînd spre mirele din mine
că *aceasta nu este aceasta*
cu greu mă desfac apoi din reflorarea ei
singur lustrul şifonierului îi ia uluirea
mai coborîm o vreme paralel
după care istoria noastră se bifurcă.
Eu la universitate
stăruind neclar în ultimul an
ca apoi să cad din patru în trei şi în doi
pe la examene cu-aşa enormităţi
că sînt împins în jos spre grija doicii

de aceea-mbobocesc deasupra mea
toate mameloanele colegelor
trei... doi... unu...
curînd după-amiaza admiterii
de ce să mă agăţ
dacă nu de rouă scării noastre în spirală
mă întorc peste umeri şi mă întind
pînă ce o clipă trăiesc cu prefaţatoarea
numai că deja consolator peste rană
stă nouă zero şaptele bacalaureatului.

Se face în jur o plajă fantastică
vederea de pe mare îmi ajustează mînecile liceale
sub matricolă exist ca sub cerul de martie
apoi ea
cea dintîi
blondă
fel şi acesta de a săpa într-o grădină
şi-ntr-adevăr rezemată umbra ei
de începutul copacului.

Din nou colina de la paisprezece ani de unde ştii treaba mea
minţi
eu niciodată
ba minţi
da ? află atunci că am leşinat.
Chiar la teatru.
Şi tot se vedea.
Aşa să ştii.
I se zăreau
împing vasăzică pînă la capăt
imens
globul verde al verii
ca să vin apoi cu tot trupul
peste vîrsta de zece ani
şi iar zmeie
ce rost mai au lecţiile
cînd înveţi cum e de la dini şi pisici
soare
soare
soare
ba lunec foarte aproape de iubirea părinţilor
străvezie
de se vede pînă dincolo
în simpla lor colegialitate
mă aflu însă dincoace
singur în dormitor
şi abia de se întîrnplă prin preajmă
verde
cîte o rază de-a mamei
mai spălînd un vas
mai obişnuindu-se cu vecinele
singur şi noaptea în pat
la cheremul ficţiunii.

Adormit pe claviatură

Adormit pe claviatură
pînă cînd combinaţia de note îmi strigă numele.
Sar brusc în picioare
mă frec la ochi
admir
dar nu recunosc orchestra.
Parcă noi cîntam ca toată lumea — Fur Elise...

Parcă noi pe găurile ocarinelor
pipăiam o figură cunoscută.
Nimic de făcut acum în mijlocul scenei
cu diletantismul meu
de crenel în arhitectura tortului
de ziua ei
cu cîntece şi luminări numerotate.
Mă iau după ceilalţi.
Ciocanul xilofonului loveşte la întîmplare
însufleţind picturile pe cîte-un lemn.
Şi iată drept în faţa cîntecelului
cum ochii ei cresc şi descresc.
Fazele lunii — zic eu —
sub aceste cuvinte disimulînd
Ce?
o dorinţă dementă de a mă juca cu trenuleţul
de-a sta într-un picior şi-a scoate limba.
Se uită la mine ca împăratul la fluturi:
Ce frumos fac supuşii prin aer !
Mă răzbun scriind o poezie transparentă
de citit prietenilor
care oricum cunosc totul dinainte
şi-şi dau ghionti în ritmul scandării.
Ecoul numelui meu cîntat cîndva
se învîrteşte
se tot învîrteşte
înainte de a-i cădea la picioare.
îi fac semn:
o faţă moale ca toate celelalte.
Nu se apleacă.
Scriu alte şi alte poeme
pînă cînd truismele ei despre dragoste
infinite
se prind în spiţele aiuritoare
strangulînd-o cu timpul.

Alfabetul nocturn

Noapte în odaia cu sertare.
Alături
trebuie că tace un corp de femeie
de vreme ce
neştiind ce să mai fac cu mîinile
dactilografiez cu sfială aerul.
Degetele întîrzie pe taste chirilice
fel şi acesta de-a-i ocoli privirea.
De m-ar atinge
mi-aş îngropa îndată mîna în coşul cu litere
boturile lor să şteargă urma.
I-aş arunca apoi palimpsestul în faţă:
Ţine !
Pielea mea ilizibilă
şi cîteva oase.
Dar ea surîde cu atîtea înţelesuri
că se revarsă pe trotuare
toate librăriile oraşului.
Pierd timp împiedicîndu-mă-n hîrtii la tot pasul.
Nici un fel de gînd să mă ducă
la neamul de fluturi
îngăduit în viaţă două-trei ceasuri
cît pentru singura iubire.
Venind din oglindă
faţa ei sub formă de-ntuneric
continuă linia gropilor din aer.

Cești. Fotografii. Călimări.
Pahare cu creioane.
Tot pămîntul acesta umed de pe masă
oricînd e gata să umple golul
oricînd să se lase netezit ca în palmă.

Valurile

Să nu-ți vină a crede:
îmbătrînesc dar numai în somn.
Drept care mă chinui să stau treaz cît mai mult timp
fără de altă ocupație
decît număratul neologismelor la colege
așa că în cele din urmă tot adorm
și sforăi și scrîșnesc din măsele
pînă la încăruntirea sprîncenelor cînd mă sperii
mă trezesc instantaneu și iar mă sperii.
Ca să fac ceva
sun la robot și aud într-adevăr picătura:
pic... și cincizeci de secunde.
Pic... și zero secunde.
N-am făcut nimic pînă la vîrsta asta !
Posibilii mei copii
toți băieți parcă-i văd !
Măcar dac-ar fluiera...
Dar ei respiră pur și simplu prin trestie
și organizează o grămadă
prefigurînd de pe acum
o conferință de tați nelegitimi.
Ce să mai zic de mine
întrezărit prin găurile biletului de tren ?
Noroc că-n depărtare se vede și taurul
atît de furios
că nu mai e nevoie de altă confirmare
a fugii universului spre roșu.
Nimic n-am făcut.
Arborii acum sînt rari
colegele pe sfîrșite
trenul cu cărți răsturnat în cîmpie.
Sprîncenele se ignoră reciproc
precum odinioară decăzute Atena și Sparta.
Trezit de-a binelea
erotizez încăperea cu un vers: cît ești de frumoasă !
Ea îmi rotește pe dinainte zugrăvelile
rînduindu-se pe înțelesul meu: sufragerie.
Ca să nu mă pierd în insomnia asta
prepar dicționarul pe masa din sufragerie
gata să atac temuta scrisoare
una de dragoste
într-o limbă artificială
în care toți termenii se aseamănă
plecați cum sînt de la cuvîntul *ploaie:*
Iubito
nouraș
inima mea
valul
se va face așchii
va orbi în mii de spume
dacă nu te întorci cînd trebuie
Mai află despre mine că mi-e imposibil
să mă umbrești odată și odată,
fără de gleznele mîinile, pieile, pletele... știi tu.
Află despre mine că dacă nu apare odată curcubeul
promit să uit de toate culorile.

în dar însă îţi voi aduce o piatră lunară
aluzie s-o înţelegi la o lipsă de raze.
Piatră lunară cum aş spune un cerc
la fel cu toate cercurile
gol
în care îmi ţin privirea
pe etajera de sticlă din baie
fixîndu-te
cînd de prea multă înălţime
începi să te cerni în oglindă.

1 septembrie — jurnal

Noi
consiliul de fixare a notelor la purtare
i-am repartizat o soţie
atunci pe loc
în pauza meciului
în unanimitate.
Am ales-o dintre colegele noastre de muncă.
Toate comisiile o aprobaseră:
estetic da
da şi profesional.
El i-a oferit braţul.
Ea n-a făcut nici o observaţie.
Au schimbat cîteva cuvinte
fără să iasă totuşi din subiect.
Nunta a avut loc în laboratoarele şcolii
c-o largă participare.
Acum îi putem întîlni la casa lor
într-un apartament nou
dintr-un cartier de blocuri noi.
El scrie reportaje despre oameni
ea face cronicile cinematografelor.
Ii vizităm la domiciliu cu detaşamentul de pionieri.
Corul copiilor intonează un cîntec de drumeţie.
Ei le mulţumesc
dăruindu-le staniol şi autografe.
Scriitorii mint ! — spune ea oarecum în glumă
şi le recomandă celor mici filme potrivite.
Pînă astăzi cuplul nu are încă un copil al său.
Astfel trec anii
cu el ducîndu-şi soţia în vizită
să-i arate oamenii despre care scrie
rugîndu-i să recunoască de fapt că ei sînt aceia
acolo pe cîmp
în capitol
cu vieţile lor reale
minus cuvintele mai complicate.
Iar ea la rîndu-i
aranjează cu fetele de la intrare
îl bagă prin surprindere şi cu forţa la film
i-1 explică
şi faptul că el înţelege
îl face mai matur
mult mai responsabil
şi mai bun.

În loc de navigaţie

Picioare de scaune
o scrumieră
masa
urme de manuscrise

istorie
mica istorie
dintre mine şi această încăpere
un spaţiu îngust ce răzbate şi-n somn
dovadă în vis hîrtii şi taburete
dac-ar veni...
Şi ea vine la înălţimea ferestrei
pe coama unui val de-al ei
să mă acopere:
Hai !

Copacii rămîn în urmă
ea încearcă să mi-i explice
subţiaţi
nişte cuţite

iată şi feliile! oraşului.
Şi-n spatele vorbelor se face ideea
că din părul ei
ar porni oricînd amurgul duminicii.
Că ocolindu-i sîngele
ai obţine conturul unei insule mărunte.
In rest
risipă de unde.
S-o prind într-o literă greacă
la drum de noapte
pe şoptite: RO...
Să-i sărut degetele
să-i dau peste degete.

Încă o dată
îşi înalţă valul lîngă mine.
Mă lipesc de zid
şi în puţine cuvinte
tot atîtea cîştiguri de timp
las să treacă printre noi
unu pînă la trei miraje
corăbii goale
olandeze către cer.
Ştie umbra lor
să ne acopere uimirea.

Macheta

Memoria atît de bună
care mă ajută să mint fără griji
o ia înainte cu o torţă în mîini.
Abia apoi vin eu urmat de fanfară
iar la sfîrşit imnul regimentului.
Intrăm.
Rămînem demni.
O machetă a familiei la masă:
Lemnul bunicilor. — Cartonul nepoţilor.
Ar fi în stare să-mi ierte orice.
A scris ! A iubit! A muncit!
Despre peretele din spatele lor să le vorbesc
ar urmări cu creionul în mînă istoria tencuielii.
Mă admiră.
Sînt răsucit pe toate feţele.
Unii pe alţii se caută în creierul meu
născut totuşi orb ca puiul de albatros
şi inelat îndată
să se vadă cît de departe ajunge.

Casa de la nr. 6

E o clădire cu înfăţişare benefică
ornată pe dinăuntru cu instrumente muzicale
iar acestea separate între ele de plante ornamentale.
Ploaia spulberă acoperişul
de fapt aripă lîngă aripă un stol de minunăţii
şi pune la treabă instrumentele.
Angajaţii încep să danseze
muzica se loveşte
muzica se tot loveşte de pereţi
angajatele se tem de lilieci
mecanica cerească se trage două degete mai sus
liliecii se prind în părul fetelor tîrîndu-le în cerc
mecanica cerească
liniile sale orbitale
se feresc de coafurile recalcitrante
ploaia continuă
dansul învaţă să calce apa
ţambalul pluteşte
ar pluti şi ţiganul dac-ar exista
(aşa
deasupra se ţine doar cuibul artistului)
pianul pluteşte dirijorul e plutirea însăşi.
De atîta umezeală
plantele cresc. Se dezvoltă.
Lady Wellington care desparte viola de tobă
şi Golden Ophelia care dincolo stă de flaşnetă
înfloresc nebuneşte
să umple tot secolul
nu alta.
Rup cîteva din aceste roze.
Ploaia încetează dintr-o dată.
Porneşte din nou.
Picurarea e atît de fină
că singură lumina copilăriei
de-ar mai putea să o străbată.
Un curcubeu se bolteşte peste corzi
alt curcubeu peste clape.
Să mă ducă au venit cu lăutari
să mă salveze de mine însumi.
Golden Ophelia îmi şi face semnul paradisului
şi prinde să piardă din petale
ca măcar să urmez o dîră aurie.
Ploaia revine pentru douăzeci şi şapte de secunde
astfel trece cîntecul meu de libert.
Incapabilă să-mi vorbească de crepuscul
Lady Wellington mă ţine numai în săruturi.
Apa creşte încet.
Nimicul provoacă pe nuduri vagi costume de baie.
Golden Ophelia tot pierde din sine.
Rămîne vîntul să agite pe la corzi simulacrele instrumentiştilor.
Libertul din mine ridică două degete:
program de învoire generală
curcubeiele adică să mă scape de mine însumi
de cel care mocneşte şi nu spune
vorbind mereu despre altceva.
Lady Wellington năpădeşte ruinele
suflarea ei de vis se simte de departe
de pe mare...
Ce nu mi-ar face ea dac-ar şti
ce nu mi-ar...
Mecanica aceea cerească e acum foarte sus

mi-ar lua de la gură roza aceea
albă
de hîrtie
bilet de voie înflorit
în care suflu să-i trezesc petalele.

3 octombrie — jurnal

Puternică şi clară e această voce
a unei tinere mame din blocul din faţă
care de la cinci
îşi ceartă fiica aflată jos
că de ce nu l-a găsit
de ce n-a dat de magazinul acela !
Fetiţa nu prea ştie ce-i de făcut
dă într-o doară cu mingea în gărduleţul de fier
glasul de reproş vine acum parcă de la şase
mingea mai loveşte o dată barele metalice
timp în care mama atinge
o înălţime de şapte etaje
de unde pur şi simplu ţipă:
„Să te rătăceşti în cartier ? !
in cartierul no-stru ?! !"

Pe Alma
nouă ani
pionieră
bucle blond-roşcate
ochi albaştri
am surprins-o-ntr-o zi
dansînd singură-n balcon
pe muzica ce venea de peste drum
adică de la mine.
Cu toţii o cunoaştem.
E fetiţa care ţine minte
tot ce a mîncat zi de zi
de la vîrsta de trei ani pînă azi
şi dacă nu e plictisită
chiar răspunde.
Ea şi la cinci ani
recita cu exactitate meniul
dar numai pe cel din primele zece zile ale lunilor
căci de numărat
de la unsprezece-ncolo
zicea că nu-i mai place
„şi nu mai vreau..."
Acum
m-aşteaptă adesea dimineaţa
să mergem împreună către şcoală
şi să-mi povestească ce-a visat.
Le înfloreşte uneori ca la carte
cum că ar fi dormit
şi s-ar fi trezit în loc de plapuma
sub un strat gros de ciocolată
„pe toată am mîncat-o !
singură !"
Simte că n-o cred.
Se uită în altă parte
scorneşte un refren ca să nu mai spună nimic
se-mpiedică în mers
căci mai şi desenează pe neprivite cu pantoful pe asfalt
apoi oprindu-se brusc
se întoarce:
— Da' i-am dat şi fratelui meu...

— Aşa da.
Numai că zumzetul vecinilor creşte
desigur în direcţia mea
pentru c-aş face din Alma cică
un copil publicitar
în folosul meu, exclusiv
învăţînd-o să recite nişte lucruri nemaiauzite
despre o bibliotecă pe roţi
care-i ia pe copiii din cartier
să-i plimbe gratis în jurul soarelui
despre o casă scrisă continuu
din cărămizi pînă la cer
apoi despre nu ştiu care fată
dar una mai mare
pe spuma valului
ajunsă pînă la etaj
gata să intre pe fereastră
totul între nişte trandafiri în expansiune
care inundă intervalele
şi se aprind, se sting, se aprind
dînd o lumină de crepuscul.
La care aia mică bate scurt din picior:
„Crepusculul modernităţii !"
Iar apoi mă toacă întruna la cap
s-o iau cu mine la editură
să vadă cu ochii ei cum o carte care nu există
începe acolo să se prefacă într-o carte.
Ţine cu orice preţ să vină
„pentru că ştiţi
(şi sare coarda încă o dată)
poate-i convingem..."

Un an de teatru

În începere
chiar deasupra locului trezirii
stă un portret de al meu
ce m-ar dubla perfect
însă privirea lui nu este fixă.

Se mută de pe-un obiect pe altul
în funcţie de cifrele luminii:
la 31 ianuarie pe noptieră
de 10 iunie în farfurie
şi tot aşa pînă în noaptea anului nou
cînd se pune la loc pe pereţi.

La mine în schimb privirea
e cea dintîi şi cea din urmă mitomanie.
Cu mania asta îmi duc şi lingura la gură.
Cu ea distribui
cînd spun că mă uit la iubită
consideraţii
că e mai brună
că face gropiţe
că e pe-acolo.

Nu numai la 27 iulie
dar şi la 14 octombrie
mitomania mea are o unică ţintă:
să sune bine din gură.
Îmi place să m-aud
cum iubita mea îşi dă cu verde
cum facultatea pe care o urmează

îşi potriveşte formele dup-ale ei.

Noptiera, farfuriile, sertarul
îşi expun cu ostentaţie
părţile contemplate
în ordine şi pe-nţelesul orişicui.
Totul în tăcere.
Mitomania mea la rîndu-i
expune convenţia profesorală care sînt
şi care-n timpul liber
păleşte pînă la reverie.

In urma poetului

La drum, din nou la drum
cu feliile de viaţă în servietă
(Ulise ce eşti ! nebunaticule !)
cu ideile despre scris funcţionînd deja de la sine
ca un internat la exerciţiul de-nviorare.
La drum dar trăgînd uneori cu urechea
şi la bîrfele colii ministeriale
căci fluxul gîndirii a luat cu sine
case, biciclete, purcei de lapte, stîlpi de telegraf, cetăţeni
(cetăţene Robespierre ! a treia stare ! înotul social !)
şi cînd te gîndeşti că nimeni nu se aştepta
ca oraşul să se deşire atît de uşor în urma poetului
iar pata de cerneală să se întindă atît de departe
încît spălatul podelelor să continue
mult după moartea strălucitei promoţii de cîrpe.
(Vînătăi, dioptrii, festivaluri,
ţi-am spus să nu te măriţi cu artişti !)
numai că în aburii acelei băi
(iluzie optică
dovadă meandrele manualului în dreptul ei)
cetăţeana Charlotte Corday...
şi dinţii ei în mărul acela.

Ajunul anului nou — jurnal

De la fereastra etajului meu
de la patru
să înregistrez chipurile aşa
cu mintea
zi de zi
absenţa minunii şi altele
cîte se întîmplă pe stradă
ca de exemplu minori
şi să mă bucure înregistrarea
iar în timpul bucuriei să semăn
cam cu ce văd colegele mele în stările lor de exaltare
să par adică a scrie o carte
care să ne facă celebri
pe noi toţi de la şcoală
şi să îndemne la treabă şi alte instituţii.

Că Radule
tu poţi să faci asta pentru noi
ai chiar datoria!
îţi promitem sprijinul nostru
ne vom ocupa de clasa ta
o vom duce la ore
o vom aduce.
Iar fereastra cu felul ei de a fi
să decidă ce merge şi ce nu merge

din cîte are strada
să decidă ea
de vreme ce mie realitatea îmi tot scapă
că prea facem parte cu toţii din ea
dar nici eu nu mă las
şi-mi populez reprezentările tinereşti
cu ce îmi vine mai la îndemînă
săli de clasă
şi bănci cu uniforme paralele
iar în fiecare uniformă
pun cîte o scurtă utopie
cu privirile ei luminoase
irezistibile.

Că vezi tu Radu
noi facem aici lecţii deschise
copiii se ridică în picioare
tot ei se aşază
momentul organizatoric e o plăcere
să tot organizezi
şi să-i vezi cum sînt inteligenţi
dar cine să ne ştie ?
apoi fetele noastre
complexate încă de pe-acum
din cauza ochelarilor prea groşi
cum să le dăm drumul astfel în viaţă
spune şi tu
cum să le dăm ?
E nevoie de o carte
neapărată nevoie.
Tu poţi să faci asta
ai datoria
noi te vom dubla cînd va fi cazul
cărînd ca orice verb auxiliar
pe toată lumea la gară
tu ai relaţiile tale
şi-apoi felul în care-ţi ţii fereastra
ce să mai vorbim...

Căci o ţin corect
şi la fel mă ţin şi eu
magister ludi deasupra golului
unde vin unii pe la blocuri cu pluguşorul
la care particip din plin
cu moneda aruncată de la etaj
direct în pîlnia trompetei.
Alţii mă întreabă
alţii nu
ce dovezi au
în oameni şi lucruri
că mă aflu în ultima zi din an
ce dovezi...
Mă lansez în demonstraţii
exemplificînd ziua şi ora
cu verişoare şi pantofi de damă
cu vacanţa şcolară
şi elevi în libertate decerebrîndu-se uşor
şi temporar
pe sub ferestre
exemplific
dar mai ales ascult şi privesc într-un punct
să zicem punctul soarelui
îl ascult şi-l privesc
de la paisprezece la douăzeci şi două
ca pe o nuntă la restaurant

şi mă bucur cînd se termină cu bine.

Post ludum

Unul Popescu şi cu mine
sîntem cei mai buni poeţi
din acest cartier producător de clopoţei.
El scrie. Noi compunem.
Sania lunecă înainte
însoţită şi protejată din cer
de o pasăre-ndulcită
cîntătoare.
O dată pe săptămînă
în faţa altora ca noi
citim din compunerile noastre
iar ei din frumoşi ce sînt
se fac şi mai frumoşi
întreţinînd la mijloc numai cu spiritul
prelungă şi de lemn
o masă la capăt cu palmier
care se leagănă de parcă zice:
O, copii... O !

Popescu îşi cîntă naşterile
atît de numeroase
şi din mame atît de diferite
că tare m-aş mira dacă ceilalţi n-ar fi de fapt fraţii lui
alcătuiţi din fete şi băieţi şi stînd cu toţii în linişte acolo.
Scot şi eu pînă la urmă din buzunar un pumn de clopoţei
palmierul coboară din vîrf găleata cu privighetori
poetul mă calcă pe picior că încă nu
dar eu
nici tu una, nici tu două
ca fluierat de tren
las vacarmul să meargă
îşi ridic drept în faţa lui
să se vadă bine pe sine
următoarea oglindă:
Civilizaţia tandreţii începe de fapt la Theba
unde Popescu prin înrudire poetică
os de labdacid
face
la raza lecturilor publice
dovada că tragicul existenţei
odată ademenit în operă
trece uşor în întîrnplare bufă.
Mă sprijin de această lumină
ca de neputinţa desideralizării
unei femei cum este Andromeda pe cer.